

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 19 augustus 2011 in zaak nr. 11/12878 in het geding
tussen:

en (hierna: de vreemdelingen)

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 29 april 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 13 april 2011 heeft de minister het daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 augustus 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, (hierna: de aanvraag) worden afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste).

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, wordt de aanvraag niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het betreft een vreemdeling die behoort tot een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen categorie.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag afgewezen, indien de desbetreffende vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder I, is van het mvv-vereiste vrijgesteld een vreemdeling van wie uitzetting in strijd met artikel 8 van het EVRM zou zijn.

3. In de grieven klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij het besluit van 13 april 2011 ondeugdelijk heeft gemotiveerd, omdat hij in zijn belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM onvoldoende heeft meegewogen dat uit een door de vreemdelingen overgelegde brief van de huisarts van 23 september 2010 (hierna: de brief van 23 september 2010) volgt dat tussen de vreemdelingen en hun meerderjarige zoon (hierna: de referent) meer dan de normale emotionele banden bestaan. De minister voert daartoe aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat eerst plaats is voor een belangenafweging nadat is vastgesteld dat er familie- of gezinsleven is en dat tussen ouders en hun meerderjarige kinderen slechts familie- of gezinsleven bestaat indien er tussen hen meer dan de normale emotionele banden bestaan. Volgens de minister heeft de rechtbank niet onderkend dat hij, mede gezien de door het Bureau Medische Advisering opgestelde nota's van 2 september 2010 en 18 oktober 2010 (hierna: de BMA-nota's), in het besluit van 13 april 2011 gemotiveerd heeft aangegeven waarom tussen de vreemdelingen en de referent niet meer dan de normale emotionele banden bestaan.

3.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 maart 2012 in zaak nr. 201107611/1/V1; www.raadvanstate.nl) kan uit de jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (Onur tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 17 februari 2009, nr. 27319/07, par. 45; A.W. Khan tegen het Verenigd Koninkrijk, arrest van 12 januari 2010, nr. 47486/06, par. 32; beide www.echr.coe.int) worden afgeleid dat indien een meerderjarig kind, hoewel het samenleeft met zijn ouders, zelf één of meer kinderen heeft, voortkomend uit een relatie van enige duur, "further elements of dependency involving more than the normal emotional ties" zijn vereist om van familie- of gezinsleven met de ouders te kunnen spreken.

Volgens het verslag van de hoorzitting van 2 maart 2010 hebben de vreemdelingen in dit verband aangevoerd dat zij al ruim tien jaar wonen bij de referent, zijn echtgenote en hun kinderen en dat zij afhankelijk zijn van de mantelzorg die door de referent en zijn echtgenote wordt verleend. Volgens de vreemdelingen bestaat deze zorg uit hulp bij het innemen van medicatie, vervoer naar medische behandelaars, eten koken, verzorgen van kleding en het bieden van ondersteuning en geruststelling. Deze zorg kunnen zij in Turkije niet ontvangen, aldus de vreemdelingen. Voorts hebben de vreemdelingen de brief van 23 september 2010 overgelegd, waarin is vermeld dat zij de rest van hun leven zeer afhankelijk zullen blijven van hun kinderen, gelet op een aantal fysieke, sociale en geestelijke omstandigheden.

De minister heeft zich in het besluit van 13 april 2011 terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen weliswaar thans mantelzorg

ontvangen van de referent en zijn echtgenote, maar dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij afhankelijk zijn van deze zorg voor hun dagelijkse levensbehoeften, aangezien uit de BMA-nota's volgt dat dit niet het geval is. In hoger beroep is onbestreden dat de brief van 23 september 2010 niet afdoet aan de BMA-nota's. De minister heeft zich evenzeer terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen weliswaar ruim tien jaar bij de referent hier te lande wonen, maar dat zij daarvoor onafgebroken in Turkije hebben gewoond, zodat niet aannemelijk is dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst. Tot slot heeft de minister terecht in aanmerking genomen dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij in Turkije geen – al dan niet financiële – steun van de referent meer kunnen ontvangen. De minister heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat uit de door de vreemdelingen aangevoerde omstandigheden niet volgt dat tussen hen en de referent meer dan de normale emotionele banden bestaan, hetgeen de rechtbank niet heeft onderkend.

Dat de minister zich in de zaak van een andere vreemdeling bij besluit van 31 juli 2006 met nummer 1305-18-3173 op het standpunt heeft gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting voortvloeit om de desbetreffende vreemdeling verblijf bij haar meerderjarige familieleden hier te lande toe te staan, doet aan het voorgaande niet af. In dat besluit heeft de minister namelijk in aanmerking genomen dat de desbetreffende vreemdeling medisch niet in staat was voor zichzelf te zorgen en derhalve was aangewezen op mantelzorg, hetgeen in deze zaak niet het geval is.

De grieven slagen.

4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Voor zover met het vorenoverwogene niet op de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden is beslist, wordt aan deze gronden niet toegekomen. Over die gronden heeft de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

5. Het beroep is ongegrond.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 19 augustus 2011 in zaak nr. 11/12878;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

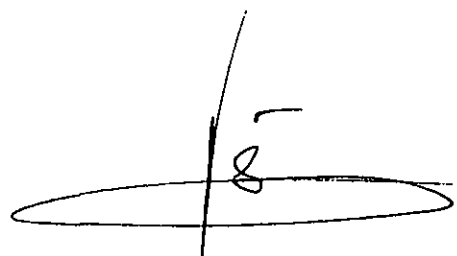
w.g. De Vink
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 oktober 2012

154-747.

Verzonden: 11 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser